

Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši. (Filipským 3,12-14)

V Praze dne 28. dubna 2021

Milé sestry a bratři,

dnes se nám dostane přímo apoštolského povzbuzení, které má velikou váhu a sílu, protože bylo napsáno ve vězení. Vždycky totiž, když jsou slova potvrzena životem a zatěžkávacím testem, mají velikou váhu.

Pavel seděl v žaláři, nebylo to poprvé a ani naposled. Víme z jeho dopisu do Filipis, že netušil, jak jeho kauza dopadne, v podstatě měl před sebou jen dvě možnosti, propuštění nebo popravu. Už proto, že se tehdy věznic nestavěly za účelem dlouhých pobytů odsouzených, byly to spíše vyšetřovací vazby a soudy rozhodovaly radikálně, tak nebo onak. I dnes sedět na vazbě je ten nejkrušnější kriminál, protože vězeň je vlastně bez soudu odsouzen k nejistotě, k bezmocnosti a k nekonečnému čekání v cele o rozměrech několika málo čtverečních metrů. Apoštol se z toho ale zjevně nehroutil a nezmocnila se ho deprese. Soudě podle toho, že odtud napsal nejradostnější dopis ze všech, které se nám od něj dochovaly.

My jsme nyní ještě také v určité vazbě a izolaci vlivem pandemie, ale už se nám to krátí, vládní opatření se uvolňují a já se už těším na příští pastýřský list, který bych vám rád napsal za týden hned po úterním jednání staršovstva. Budeme projednávat aktuální podmínky našeho setkávání a jak je realizovat na sboru v Soukenické a na našich stanicích v Kralupech a v Neveklově. Takže ještě týden vydržme, světlo na konci tunelu už reálně svítí, deprese a psychická únava by mohly polevovat.

Teď už ale k apoštolskému povzbuzení. Pavel byl, podobně jako my, na cestě k cíli, ať už bychom měli na mysli propuštění na svobodu, nebo naplnění jeho touhy odejít ke Kristu. Cesta mu ovšem nebyla cílem, jak zpívá Mňága a Žďorp, ani se tak úplně neztotožňoval se slavným čínským filozofem Konfuciem, pro kterého byla cesta důležitější než cíl. Pavel věděl, kam směřuje a za tím usilovně běžel. A co se mi líbí, byl úplně v pohodě z toho, že ještě není dokonalý. Jeho nedokonalost a leccjaké slabosti jej nedeprimovaly. To ale mělo jeden podstatný důvod, bytostně prožíval, že se ho zmocnil Kristus a sám byl Kristem uchvácen.

Kdyby nás dnes apoštol nepovzbudil v ničem jiném, jen v tom, že si nemusíme vyčítat naši nedokonalost, už to by bylo skvělé. Netrapme se tím, že jsme všelijak omezení, že i duchovní skutečnosti vidíme jen jako v zrcadle, že náš život není perfektní, že jsme doopravdy teprve na cestě k cíli. Většinou to jsme my sami, kdo si na sebe klademe perfekcionista nároky a vyčítáme si své defekty, chyby a nedostatky. Sice říkáme, že nás Ježíš miluje takové, jací jsme, ale dost často se chováme, jako bychom si chtěli Ježíšovu lásku zasloužit, anebo alespoň svým slušným chováním a usilovnou prací připojistit. Jenomže nic takového není třeba. Možná že už toto poznání, byť jen jako v odraze zrcadla, by nás mohlo uchvátit. Protože jestli jsme i v době pandemické něco nezvládli, podléhali jsme skepsi, dezorientaci a únavě, co na tom, pro Ježíše jsme nepřestali být hodni lásky.

Proto se nyní v tyto dny konečně zkusme znovu nadechnout, klidně hodme minulost za hlavu, jako to udělal apoštol, a běžme k cíli – k tomu nebeskému, ale i k tomu, kdy začneme žít život v rodinách, v práci, ve škole a také v církvi nově a znovu. A jestli třeba přijde nějaká další vlna pandemie? Ani tím se netrapme, pořád budou naše vyhlídky na život na zemi lepší než Pavlovy ve vězení, on to měl pouze na padesát procent, ovšem naděje na život věčný je pro nás všechny stejná, je stoprocentní.

Pán s námi, váš

Bronislav Matulík